

Znamenje Jezusovega najsvetejšega imena se raznovrstno to'mači, najnavadnejša je ta-le razlaga: 1. V grščini, kjer se *H* čita za *E*, pomenijo prve tri črke presv. imena: *JES*.

2. Ako se pa srednja pod imenom so nekateri vpoštevali kot *V* ter čitali: *I. H. S. V=* In hoc signo vinces — v tem znamenju boš zmagal) 4. Lahko pa še pridenemo slovensko razlago: Jezus — hvaljen — slavljen vekomaj!



črka bere latinski *H* in se ji še zgoraj dostavi križec, se s tem razdeli v dve črki tako, da zgoraj nastane *E*, spodaj pa *U*, in če *S* dvakrat izgovorimo, dobimo celo ime *JE-SUS*. 3. Tudi tri žeblje



## Sanje o pomladi.

**S**lančarjev Jožek in Megličev Tonček sta šla v sredo popoldne polna pomladne radosti iz šole. Sneženi kožuhi so že izginili z bližnjih gričev. Po polju je bilo pa že dalj časa kopno. Na prisojnih krajih so rili skozi gosti mah prvi cveti teloha. Pod leskovimi grmiči so bingljali zvončki pomladi v pozdrav. Toplejši zrak je dihal mladim šolarjem v obraze. To je, kar je vlivalo Jožku in Tončku na poti iz šole tako zadovoljno radost v mlado srce. Pa še nekaj! Gospod učitelj so pravili v šoli tako lepo o pomladi. „Le veseli se, draga mladež, pisane livade! Pij žarke zlatega solnca, srkaj vonjivi vzduh, ki ga diha ljubljena vesna. Rajaj in raduj se cvetoče narave sedaj, ko ti cveto v licih še bujne cvetice in v srcu neomadeževane rože, sedaj ko imaš lahke noge in te ne tlači breme skrbi.“ Tako so govorili gospod učitelj in pristavili še: „Danes ste zadnjikrat v letošnji zimi v šoli. Glejte, ko pridete prvič v pomladi v šolo, da bodete tudi vi vsi prenovljeni in oživljeni!“

V nežnih srcih mladih poslušavcev se je zganilo nekaj, kakor bi zlatopera ptica trepetnila s perutmi in odletela proti nebu.

Mlada šolarja sta dospela do vasi. Tu ustavi Klančarjev Jožek Tončka in pravi: „Veš kaj, Tonček, jutri je četrtek, prost dan za naju. Naloge spiševa lahko dopoldne, popoldne pa, ko bo gotovo sijalo solnce tako lepo, kakor sije danes, pojdeva pa po zvončke pod Rebernikov laz in jih bova nesla v petek gospodu učitelju. Nihče jih ni dosedaj še prinesel. Midva bodeva prva. Vem, da jih dobiva tam prve.“

Ko se domenita zagotovo, da gresta jutri popoldne ob eni po zvončke, se razideta proti domu.

Megličev Tonček je doma pripovedal materi, kaj lepega je zvedel v šoli. Poprosil je mater, da sme jutri s Klančarjevim Jožkom pod Rebernikov laz trgat zvončke, da jih neseta gospodu učitelju prvi pomladanski dan. Mati Tončku to radi dovolijo, kakor tudi Klančarjeva mati Jožku.

Hladen mrak je legel na tiho vasico. Klančarjev oče so prišli od dela v hišo in sedli k peči. „Menim, da dobimo dež ali pa še celo sneg,“ rečejo materi. „Sem od juga se je pooblačilo in veter vstaja. Pritisnil bo še sever, pa bo gotovo sneg. Bog nas obvari še dolge zime!“

Jožek je molče poslušal na peči očetove besede, a niso mu hotele v glavo. Zdaj dež in sneg — zdaj, ko sije solnce zopet topleje, in jutri je začetek pomladi. Ne, ne. To ni mogoče, da bi odel poljane zopet sneg! Rojilo mu je to po glavi, dokler mu ni angelček-krilatec zatisnil oči in vdahnil sladkih sanj.

Jožkov oče niso slutili napačno. Kmalu zvečer je začelo dežiti, pritisnil je sever in jelo je snežiti, da so se veje šibile in lomili vrhovi.

Klančarjev Jožek in Megličev Tonček sta pa ravno tedaj sanjala oba o belem cvetju, ki ga stresa mlada vesna izpod modrega neba, in o ptičicah, ki so priletele iz južnih krajev, sedale na veje dreves, in vejice so se šibile, toliko je bilo teh ljubih pevcev. Sijalo je solnce tako milo, tako toplo kot še ne letos. Vse je bilo oživljeno. Zvončkov je bilo, kolikor sta hotela. Povsod jih je bilo mnogo, ne samo pod leskovimi grmiči. Več se niso stiskale cvetke v zavetje zelenih ruš, saj ni bilo mrzlih noči, ne hladnih jutrov.

Bilo je vse tako lepo, da sta si Jožek in Tonček zaželela, da bi mogla hoditi vedno po teh pisanih livadah, trgati dehteče cvetje in piti mamljivi vzduh in tople solnčne žarke.

Prvo pomladno jutro je pogledalo skozi okno v Klančarjevo in Megličevo hišo. Tonček in Jožek sta dvignila glavo na postelji in radovetno pogledala skozi okno, kakšna je pomlad. O joj, kako sta se začudila, ko sta videla namesto cvetja — debelo sneženo odejo. To naj bi bilo pomladno jutro! Oj ubogi zvončki, ki so morali ukloniti ponižne glavice osornemu mrazu in nadležnemu snegu.

Ko so naredili domači gaze od hiše do hiše, sta se sešla tudi Klančarjev Jožek in Megličev Tonček. Silno sta se hudovala na kruto zimo, ki tudi sedaj še ne premine, ko so gospod učitelj dejali, da se danes začne pomlad — in so tudi Megličev oče tako brali v pratiki.

Klančarjev oče pa so se veselili, da so tako dobro pogodili vreme.

*Mokriški.*



## Pesem sirote.

Čez cvetno polje  
Angelica gre  
in pesem poje  
otožno tako:

„Spet vesna je prišla vesela,  
a zame malo je veselja  
prinesla;  
in malo rož na mojo pot  
potresla.

Kako naj bila bi vesela?  
Najbolj ljubeče je srce  
na svetu mamice;  
a to veliko mi srce  
oklepa ozek grob . . .“

Čez cvetno polje  
Angelica gre,  
na licih blesé  
ji svetle solzê . . .

*Bogumil Gorenjko.*

